

וחד מינייהו קטעי שעה ומשהו.

ראה הסבר בדף קודם.

הסבר א' דף י"ב עמוד א' מסכת פסחים גמרא-פרק ראשון-המשך דיון על עדויות לאירועים כאשר הזמן אינו חופף

דברי רב הונא ברבי יהודה חכם עד א' בפועל עד ב' בפועל הפרש אמר לרבא את דברי אביי רבא שעה 3 תחילת 3 שעה 5 סוף 5 שעות 3

רב הונא ברבי יהודה

דהיינו המסקנה רבא לרבי מאיר עדויות לא תואמות עדות מוכחשת ואין לחייב אומר טעות 2 שעות מינוס

לרבי יהודה רבא המעשה לפי רבי מאיר אחד אחד טעות 3 שעות או בתחילת שעה 2 או אחד טעה 2 שעות מינוס בסוף 4

המעשה לפי רבי יהודה אחד מהם או בתחילת שעה 3 או טעה 3 שעות מינוס בסוף 5

הסבר א' דף י"ב עמוד א' מסכת פסחים גמרא-פרק ראשון-המשך דיון על עדויות לאירועים כאשר הזמן אינו חופף

למדנו שבע חקירות הם יש לבדוק העדים ב-7 שבוע שאירע. 2. שנה שאירע. 3. חודש שאירע. 4. חקירות. תאריך בחודש. 5. באיזה יום בשבוע. 6. באיזה שעה.

הפרש בין חקירות לבדיקות הנימוק להפרש השאלה-אם בחקירות אי ידיעה מבטלת העדות, בחקירות אי ידיעה=אפשרות הטעות כל כך בבדיקות אפילו 2 אומרים לא להזמה ולכן זה מתבטל, בבדיקות גדולה, נובע יודעים עדותם קיימת. אי ידיעה=אפשרות להזמה. חקירה=אי הזמה?

לדעת החכם טווח אי הזמה היה צריך

רבא מאיר בשעות תחילת 1 עד סוף 5 לתת יותר אבל בין יום ללילה אין בלבול.

רבא יהודה בשעות תחילת 1 עד סוף 6 לתת יותר אבל בין יום ללילה אין בלבול, וכן קדימה גם ניתן אבל השמש במערב ולא מתבלבלים.

תוספות מסכת פסחים דף יב עמוד א

אלא אמר רבא לדברי ר' מאיר אדם טועה ב' שעות חסר משהו - ואם תאמר א"כ אחד אומר בג' וא' אומר בה' אמאי עדותן בטילה נימא דעובדא ברביעית הוה וי"ל דסבר רבא דאין לתלות הטעות בשניהם אך יש להקשות אחד אומר בג' וא' אומר בה' אמאי עדותן בטילה אילו דייקת בהני סהדי דילמא האי דקאמר בג' בסוף ג' ויש לומר דלהחמיר ולקיים עדותן לא בדקינן להו.

באיזה יום - תימנה כיון דכבר כיוונו יום אחד לחדש למה למשייליהו באיזה יום והלא אפי' לא כיוונו איזה יום ה"ל חוזרין ומגידין ואין יכולין לחזור בהם אחר כדי דבור ויש לומר כיון דד' חקירות ילפינן מקראי בפרק היו בודקים (סנהדרין דף מ'). צרי' שלא יכחישו זה את זה ושלא יכחישו את עצמן א"כ נפקא מינה לאחד אומר בב' בחודש ואחד אומר בג' לרבי מאיר יביבין להו מתחילת שעה ראשונה עד סוף ה' - הקשה ריב"א אמאי לא נתלה הטעות במזימים וכשאומרים המזימים עמנו הייתם עד סוף ה' נאמר שטעו וקרו לד' ה' והמעשה היה בה' ולא יהיו מוזמים בכך ונהי שהעדות מוכחשת היא שהרי אותו שאמר שתיים לא היה יכול לטעות עד ה' מ"מ מוזמים לא יהיו ואור"י דלא תלינן הטעות כלל בשני עדים כדפרישית לעיל.

חלק א' במסכת פסחים דף י"ב עמוד א'

אזל רב הונא ברבי דרב יהודה אמרה לשמענתא קמיה דרבא, אמר: ומה אילו דייקין בהני סהדי דהאי דקאמר שלש - בתחלת שלש, והאי דקאמר חמש - בסוף חמש, והויא עדות מוכחשת ולא קטלינן, ואנן ניקום ונקטיל מספיקא? ורחמנא אמר ושפטו העדה והצילו העדה! אלא אמר רבא: לדברי רבי מאיר אדם טועה שתי שעות חסר משהו, לדברי רבי יהודה אדם טועה שלש שעות חסר משהו. לדברי רבי מאיר אדם טועה שתי שעות חסר משהו, מעשה כי הוה - או בתחלת שתיים או בסוף שלש, וחד מינייהו קטעי שתי שעות חסר משהו. לדברי רבי יהודה אדם טועה שלש שעות חסר משהו, מעשה כי הוה - או בתחלת שלש או בסוף חמש, וחד מינייהו קטעי שלש שעות חסר משהו.

חלק ב' במסכת פסחים דף י"ב עמוד א'

תנן: היו בודקין אותו בשבע חקירות: באיזו שבוע, באיזו שנה, באיזה חדש, בכמה בחדש, באיזה יום, באיזו שעה, באיזה מקום. (ותניא) +מסורת הש"ס: [ותנן] מה בין חקירות לבדיקות? חקירות, אמר אחד מהן איני יודע - עדותן בטילה. בבדיקות, אפילו שניהם אומרים אין אנו יודעין - עדותן קיימת. והיכן בה: מאי שנא חקירות ומאי שנא בבדיקות? ואמרין: חקירות, אמר אחד מהן איני יודע עדותן בטילה - דהויא לה עדות שאי אתה יכול להזימה, בבדיקות - עדות שאינה יכול להזימה היא. ואי אמרת טעי איניש כולי האי - חקירות דאיזו שעה נמי עדות שאי אתה יכול להזימה היא, דאמר מיטעי קטעינן! - דיהיבין להו כולי טעותיהו. לרבי מאיר יביבין להו מתחילת שעה ראשונה עד סוף חמש. ובדין הוא דנתיב להו מעיקרא טפי, אלא בין יממא לליליא לא טעו איניש. ולרבי יהודה יביבין להו מתחילת שעה ראשונה ועד סוף ששית. ובדין הוא דנתיב להו מעיקרא טפי,

רש"י מסכת פסחים דף יב עמוד א

שלש - והאי דאמר בתחילת חמש - טעי שעה רביעית ומשהו של סוף שלש, אי נמי, בתחילת חמש הוה, והאי דאמר בסוף שלש - טעה שעה רביעית ומשהו. לשמענתא - דאביי.

אמר - רבא: וכי אפשר לומר שאין תולין טעות אלא משהו לר' מאיר, ושעה ומשהו לר' יהודה, אם כן היאך אתה מצרף עדותן, מי אמר לך שזה המקדים נתכוין לסוף השעה, והמאחר נתכוין לתחילת השעה, כדי לקרוב זה אצל זה ולצרף עדותן שלא תהא ביבינהו אלא שיעור טעות האדם ומה אילו דייקת בהני סהדי לחלק עדותן, מצית למימר: האי דאמר שלש - בתחלת שלש, והאי דאמר חמש - בסוף חמש, ויש חילוק ביניהן שלש שעות חסר משהו, וכיון דאין אדם טועה כל כך - נחלקת עדותן, והויא מוכחשת, ולא קטלינן ליה להאי, ואנן ניקום ונקרב עדותן כדי שיהיה זה?

והא רחמנא אמר והצילו העדה - את הרוצח, דמחפשין לזכות, אלא ודאי מדקאמר עדותן קיימת - שמע מינה דסבירא להו דאפילו אתה מחלקן כמו אשר תוכל, ולומר שהמוקדם נתכוין לתחלת השעה והמאחר לסופה - יש לך לתלות בטעות, ואיך יכול להכחישם - שאדם טועה בכל זאת.

אלא אמר רבא לר' מאיר אדם טועה - כל מה שאתה יכול לחלק את אלו שהיה מקיים עדותן, דהיינו שתי שעות חסר משהו - ומשום הכי עדותן קיימת, דכי נמי אמרת זה שאמר שתיים - בתחלת שתיים, וזה שאמר שלש - בסוף שלש, כל רגעים שבינתיים שאירע המעשה בהן יש לאלו לטעות, ולומר כמו שאמרו.

מעשה כי הוה אי בסוף שלש אי בתחילת שתיים - כלומר: לא מיבעיא אם היה המעשה בסוף שתיים או בתחילת שלש - דטעות מועטת הוא, דאי נמי נאמר האי בתחילת שתיים - אין כאן טעות אלא שעה, והאי אי נמי אמר בסוף שלש - אין כאן טעות אלא שעה, אלא אפילו הוה מעשה בתחילת שתיים, והאי דאמר שלש בסוף שלש, ויש כאן טעות שתי שעות חסר משהו - אפילו הכי אין כח לנו לבטלו, שאף בכך אדם טועה, ולר' יהודה נמי כו', ובהאי ענינא דפרישית, דכי נמי מרחקת להו בכל היכולת - אבתי טעו בהכי, דהיינו שלש שעות חסר משהו, מעשה כי הוה כו', כלומר: בכל מה שאתה יכול להרחיק, אפילו האחד אמר שבאותה שעה היה המעשה - אין עד הרחוק ממנו מוכחש, דטעו בהכי.

היו בודקין אותו - לעדי נפשות.

בשבע חקירות - מקראי נפקא לן בסנהדרין בההוא פירקא /היו בודקין/ (מ, א). שבוע - שמיטה, באיזו שמיטה של יובל שיש בו שבע שמיטות.

באיזו שנה - של שמיטה.

באיזה חודש - בשנה.

בכמה ימים - בחודש.